

Yeraltı Yazılarımdan 1

– cirik · 13 Mart 2021

...uyku tutmadığını biliyorum ama bir türlü sabahın gelmediğini anlayamıyorum , bir o yana bir bu yana uzadıkça uzuyordu zaman , sık sık kısıp gözlerimle pencerelere bakıyor ,gecenin veya sabahın izlerini arıyorum , perdelere bir türlü aydınlık düşmüyordu , o halde gece devam ediyordu , ah ezanlar okunsa bari veya yakın olsa vakti diyorum , Allah'ım rüyada mıyım yoksa en uzun gece bu gece mi ? diye aklımdan geçiyor tuhaf bir çaresizliğim var, saate bakmaya üşeniyorum , üstelik üşümüş olduğumu hissettiğimden battaniye içine iyice kıvrılıyorum , cenin vaziyetindeyim soğuk odanın içinde üzerimdeki battaniden en ufak bir açıklığın bana kocaman soğuklar göndereceğinden şüphem yok , mevsim kış ve ne soba , ne kalorifer ne de bir ısıtıcı olmayan tek göz odadayım , yummak istedikçe gözlerimi bir türlü gelmiyordu uyku , çay içmiş olmamdan mı yoksa soğuşun iğnelemesi mi bir türlü uyuma moduna giremiyorum , kalkmak ta istemiyorum çünkü ancak ısınmaya başlamış gövdemi üşütmek istemiyordum, ah ezanlar okunsa derhal aklım başıma gelecek bir zindandan kurtulmuş gibi kalkacağım bir çırpıda kendime geleceğim öyle şartlanmış bir ruh dünyam var , tek ümidim , beni bu kıvrılıp yatmaktan,üşümekten kurtaracak ezan sesiydi, dışarıda nasıl bir gökyüzü var nasıl bir hava bekliyor beni bunu da merak etmiyorum , bugün p.tesi ve çalışma temposu stresi kulvarında koşacağım bir kaç saat sonra diyorum, bir yanda uyku tutmaması bir yandan hafta başı sendromu düşündükçe daha sıkı sarılıyorum battaniyeye , göz kapaklarım ağırlaşıyor usulca yaklaşan bir ağırlığın pençeleri arasındayım , karşı koyamadığım bu birden bire bastıran ağırlığın ve koyu bir karanlığın girdabı ile nasıl baş edeceğim diye mücadele ediyordum , ya okunan ezanı duyamazsam , ya okunmasına az kala dalıp gidersem uyku karanlığına , açıp açıp gözlerimi sık sık bakıyorum , çünkü ağırlaştım ve dayanılmaz bir hal aldı , müthiş bir tatlı uyku baskısı hücum ediyor göz kapaklarıma , evet işte şimdi ezanlar okunuyor gibi ancak halsiz ve dermansızım , parmağımı bile kıpırdatamıyorum , gittim gideceğim uykulara ,direnmiyorum ancak dayanıksızım ve eriyorum , son bir nokta , son bir an , kısıp bir ses ile de olsa "bismillah"demeyi başarmalıyım ,biliyorum ki bismillah demeye güç takat bulabilirsem kuvvet bulacağım , bu böyledir biliyorum yeter ki Rabb'imden yardım isteyen dilim dönsün , ansam Allah'ın adını güç bulacağım ,açık bilincim şuurlattım buna zorluyor beni fakat bu nedir bu nasıl bir baskı ağırlık var ki tek kelime telaffuz edemiyorum, evet nihayet başarmıştım , sessizce şuurlu dünyamda geçirdiğim sözü kelimeyi söyleyebilmişim , Rabb'im derman veriyor başarıyorum bismillah demeyi ve hemen arkasından euzubillahimineşşeytanirraciim dediğimi hatırlıyorum ve hafıflıyorum apaydınlık bir düzliğe çıkıyorum güç canlılık geliyor bana , bir ayet biliyorum ki "..Allah , sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarır,şeytan ise aydınlıklardan karanlığa.." ayeti , gerçekten beni karanlığın dibine çeken gücü yerle bir etmişti Allah lafzı, elhamdulillah diyorum her şey nasıl da bir anda güzelleşti düzeldi , Allah için tüm olumsuz şartlara karşı vakti kuşanmak , kıyam için karanlığı yırtmak bir mü'mine yakışan durum olmalıydı , abdest almış giyinmiş kuşanmış secdelerle sabah miracımı tamamlamıştım , artık ne üşüme krizleri , ne üşengeç tripleri , ne de gaflet ağırlık hiç biri kalmamıştı , p.tesi sendromu , trafik çilesi hiç biri dert değil büyütülecek konular sayılmazdı..artık hiç biri bana engel değildi , sabah namazını kılar kılmaz yola

koyulmuştum bile saat daha 06.35 , ve İstanbul derin sessiz güzelliğinde havanın soğuk , soğuk olduğu kadar da insanı kendine getiren şamarını yüzümde hissederek yürüdüğüm bu saatlerde yol boyunca bana sokak köpekleri kedileri eşlik ediyordu yer altında oluyor gibi attığım her bir adımım ...

13.03.2021

mustafa kaya